

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 1. Den 1. Oktober 1876. Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Eldste Orson Pratt,
afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,
den 25de Juli 1875.

Jeg vil oplæse nogle faa Vers i den sidste Del af det fjerde og i Begyndelsen af det 5te Kapitel i Pauli første Epistel til Thessalonikerne. (Læseren læste fra det 13de Vers i det fjerde Kapitel til det 6te Vers i det femte Kapitel, begge inklusive.)

Jeg har oplæst disse faa Skriftsteder hentydende til Herrens store Tilkommelsesdag, som det forudsagdes af den gamle Apostel, og ligeledes vedrørende en meget betydningsfuld Begivenhed, som da vilde finde Sted, nemlig de rejsfærdige Dødes Opstandelse — de, som ere i Kristo, og ligeledes en anden Begivenhed, der er nøje forbunden med Opstandelsen — nemlig de paa den Tid paa Jorden boende Helles Opstigen for at møde Herren ved hans Komme. Disse Begivenheder afventes af hele den kristne Verden, vi kunne i Sandhed sige hele den kristne Verden, som ikke aandeliggjør Skrifterne, afventer

Begivenheder tilsvarende til de her beskrevne. De tro, i Overensstemmelse med det nye Testamente, at der er af den Almægtige bestemt en Tid, da Himlene skulle vorde adskilte ligesom et Tæppe, der rulles op, og at Himlene, der nu ere usynlige for os, ville blive afførede for Folks Blikke, at Himlenes Hærskarer, de fuldkommengjorte Rejsfærdiges Mander ville aabenbares; at Englene, som ikkædt med Myndighed staa i Guds Nærværelse og udføre hans Befalinger, ligeledes ville være iblandt den Stares Mangsøldighed, som da vil blive aabenbaret fra Himlen. Vi tro ogsaa, og saa gjør den kristne Verdens Indvaanere i Almindelighed, at der vil høres Basunens Lyd — Erkeenglens Basun — i Himlene, paa den Tid, da disse store Ting fremstilles for Menneskeslægten's Blikke, at ved denne Basun's Lyd ville de Døde i Kristo komme frem fra deres tause, mørke Grave, at ved

Lyden af denne Basun vilde de dalevende Hellige øjeblikkelig blive optagne for at møde Herren i Lusten. Disse Lærdomme troes i Almindelighed af alle Kristne, som ikke fuldstændig søge at aandeliggjøre Skrifternes Indhold og Mening.

Det vil være vel for os i Underføgelsen af hin store Begivenhed, Kristi andet Komme, at henbise til nogle af de inspirerede Mænds Forudsigelser med Hensyn til Tiden for Frelserens Aabenbarelse fra Himlene. Jeg mener ikke Dagen eller Timen for hans Komme, thi det er ubekjendt; ingen Mand, der lever paa Jordens Overflade, véd Noget om Dagen eller Timen, ej heller vil der findes nogen Mand paa Jorden forud for Herrens Komme, der vil vide Noget om Dagen eller Timen, thi det er skjult for Dødelige. Men desuagtet er den Tidsalder, hvori det vil finde Sted, meget tydelig tilkjendegivet baade i det gamle og det nye Testamente. Denne Tidsperiode vil nemlig karakteriseres af visse Begivenheder, forudsagte ved inspirerede Skribenter, der ere usejlbare i deres Beskaffenhed, og let kunne forstaaes af Alle, baade Lærde og U lærde. Disse Begivenheder vilde være saa betydningsfulde, at jeg tør sige, at der vil ikke findes en Nation, Folk, Stamme, Tungemaal eller Slægt paa Jorden, som jo vil vide, at, i Overensstemmelse med Skriften, en mægtig Begivenhed forestaar, thi ethvert Folk vil paa den Tid alle være mere eller mindre bekjendte med Skrifterne, thi førend denne store Dag kommer, vilde Missionærer blive sendte til Jordens yderste Ender, forat bære Vidnesbyrd til alle Folk om Guds Søns Evangelium, og de vilde raabe i alle Levendes Øren, sigende: „Bereder Eder, bereder Eder, for Brudgommens store, kommende Dag.“ De vilde have et forberedende Budskab at forkynde for alle Nationer.

Da Herren i Midten af Tiden kom og paatog sig et jordist Legeme, ansaa han det for rigtigt at sende som sin Forløber en af de største Profeter, der nogensinde fødtes til Verden — Johannes den Døber, og denne udgik, forkyndende ved Aandens Inspiration og i Kraft af hans hellige Kaldelse, at der efter ham vilde komme En, som var mægtigere end han, hvis Slotvinge han ej var værdig at løse, og at naar han kom, da vilde han gjennemrense sin Lo og døbe med den Hellig-Aand og Ild. Johannes sagde: „Jeg kommer blot for at berede Vejen. Jeg er den Røst, der raaber i Ørten, bereder Herrens Vej, gjører hans Stier rette. Jeg kommer til Eder og prædiker Omvendelse og døber Eder med Vand til Syndernes Forladelse, men den, som kommer efter mig, har en større Myndighed og et højere Præstedomme og skal døbe Eder med en større Daab end Vanddaaben — med den Hellig-Aand og Ild. Nu, dersom Herren, da han kom paa Jorden første Gang i Ydmyghed og Ringhed, fødte i en Krypbe, af fattige Forældre, saa, at det var nødvendigt, at berede Vejen for sig ved at oprejse en af de største Profeter, der nogensinde kom til Verden, hvad forunderligt eller urimeligt er der da i, at han ogsaa skulde oprejse en Sidste-Dages Profet for at berede Vejen for en af de største og mægtigste Begivenheder, der nogensinde har eller nogensinde vil finde Sted paa Jorden i dens timelige Tilstand. Dersom Himlene vilde blive aabnede; dersom Guds Søns Ansigt vil blive affloret; dersom hans Aafsyns Herlighed skal skinne klarere end Solens Glans, om han skal komme i flammende Ild, medens selv Himlene skulle skjælve ved hans Kraft og Jorden vakte frem og tilbage som en drukken Mand, Bjergene sænkes og Dalene op højes; dersom alle disse store Begiven-

heder ville finde Sted ved Guds Søns anden Tilkomst, er det da urimeligt, at Gud i de sidste Dage skulde oprejse en stor Profet for at forberede saa store Begivenheder? Eller mon han skulde lade Verden forblive i Blindhed og Mørke uden noget Tidernes Tegn, uden nogen advarende Røst, uden nogen inspireret Mand sendt fra Gud til at vaagne dem af deres slumrende Tilstand og berede Vejen for hans Komme? For mig synes det at være baade rimeligt og fornuftigt, at et saadant forberedende Værk vilde finde Sted iblandt Menneskenes Born, og det opattedes i samme Lys af Oldtidens Skribenter, hvikaarsag de ogsaa have efterladt sig talrige Vidnesbyrd, optegnede i denne gode Bog (Bibelen), vedrørende dette forberedende Værk.

Et af de Midler, Herren vil anvende til at berede Vejen for hans Komme, er at sende Engle fra Himlen med en Proclamation, ikke til enkelte Individider, ikke til en enkelt Nation, men til alle Jordklodens Beboere, og dette tillige førend han kommer. Dnsste I at vide, hvor denne Forudsigelse findes optegnet? Lad mig henvide Eder til det 14de Kapitel i den Aabenbaring, der gaves Johannes paa Den Patmos. Saa Johannes i sit Syn Guds Søns Komme? Ja, han gjorde. Hvorledes beskriver han det i det fjortende Kapitel? Han sagde, som De vil finde ved at gjennemlæse Kapitlet, at han saa En, der sad paa en hvid Sky med en skarpt Segel i sin Haand. Dette havde Hentydning til den Tid, da Jesus skulde komme i Himlens Skyer; men førend han saa denne Personlighed siddende paa Skyen, saa han et forberedende Værk begyndes, som omtales i det sjette Vers, i hvilket Profeten siger: „Jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himlene, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden og alle

Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk,“ forkyndende at Guds Doms Time var kommen.

Nu, dersom denne Engel ikke kommer og bringer Evangeliet, saa vil Menneskens Søn heller ikke komme, ingen Bafsun vil lyde og kalde de Retsfærdige frem af deres Grave, ej heller ville de Ugudelige blive udryddede af Jordens Overflade, Himlene skjælte og Jorden vakle hid og did. Ingen af disse Begivenheder vil indtræffe, dersom Engelen ikke kommer, thi det One er ligesaa vist som det Andet, der maa være et Tidrum for dette evigvarende Evangeliums Prædiken til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, efterat Engelen har bragt det til Jorden. Dette vil udfordre et vist Tidrum, hvor hurtigt det end gaar frem, thi den blotte Prædiken vilde ikke være til nogen Gavn, uden at der sandtes bemyndigede Mænd til at administrere dets Ordinanncer. Engelen kunde vel prædike til os, men hvo kunde adlyde det? Ingen. Det er sandt, at vi kunde ombende os, naar vi horte Engelen forkynde med hans egen Røst, efter som han sløj fra Nation til Nation, fra Rige til Rige; og vi kunde ogsaa tro paa Kristus?, men hvorledes kunde vi blive døbt til vore Synders Forlæbelse? Vilde Engelen selv komme ned fra Himlen og tage ethvert treende, omvendt Menneske og døbe det til Syndernes Forlæbelse? Hvor lang Tid vilde det tage for en Engel at flyve over alle Nationer og døbe alle omvendte Treende? Det vilde tage Tidskalbre efter Tidskalbre for ham at gjøre dette personligt. Men det er meget klart og tydeligt for Enhver, som vil overtænke disse Skriftsteder, at naar denne Engel kommer med det evigvarende Evangelium, da vil der blive givet Myndighed til Mennesker paa Jorden til at forvalte dette Evangeliums Ordinanncer, til at oprette Kristi Kirke igjen, ligesom den var orga-

niseret i forbums Dage, en Kristi Kirke organiseret efter det Mønster, som Gud har givet os i det nye Testamente, en Kristi Kirke med Apostle, inspirerede fra Himlen, med Profeter, kaldede af Gud til at forkynde tilkommende Begivenheder, en Kristi Kirke i Besiddelse af det forbums Evangeliums Betsignelser og Naadegaver i al deres Skjønhed, Fylde og Kraft, ligesom i forbums Dage. Disse Gjerninger og Ordinancer maa forvaltes af Mænd, og ikke af Engelen, som bringer Evangeliet. Vil dette ikke være et forberedende Værk.

Hvilke andre Forberedelser er det noobvendigt, at der sker, foruden dette Evangeliums Prædiken til alle Nationer? Sæt nu, at der iblandt Jordens Nationer blev oprettet en sand Kristi Kirke, er der da noget Særegent for denne at udføre efter at have modtaget Evangeliets Ordinancer, for at blive beredt for Guds Sønns Komme? Jeg svarer ja. De kristne Kirker, der vilde blive oprettede efter Engelen Komme, vilde blive forlangte til at samle sig fra de forskjellige Nationer til ét Sted. Dette er Noget, som ingen kristen Sekt tror paa, eller dersom de tro derpaa, praktisere de det ikke, thi Medlemmerne af de forskjellige saakaldte Kristi Kirker forblive i de forskjellige Lande, hvor de have modtaget, hvad de antage for at være Sandheden; vel kunne enkelte Individuer emigrere, men de gjøre det ikke som Kirker. Men Skrifterne sige, idet de omtale Herrens Tilkommelses store Dag, at der vil blive en Indsamling fra alle Jordens Nationer til et Sted af dem, som have paataget sig Kristi Navn. Denne store Indsamling hentydes der til i det Kapitel, jeg citerede, ligeledes i et andet Kapitel, der omtaler det aandelige Babylons Fald, hvori det erklæres, at en Indsamling af Folket vil finde Sted, og det endog ved Inspiration, paa den Al-

mægtiges Befaling; det vil ikke blive overladt til menneskelig Visdom, men vil blive lebet og befalet ved „Hører Herrens Ord,“ saaledes som det forkyndes af Johannes paa Den Patmos. Han siger, at han horte en Røst fra Himlene, sigende: „Kom ud af hende, I mit Folk!“ Hvilket Folk? „Mit Folk.“ Hvo ere Guds Folk? De, som adlyde det evigvarende Evangelium, hvilket Engelen bragte. Kom ud af hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager; thi hendes Synder naa indtil Himlene, og Gud vil komme hendes Uretfærdigheder ihu! og nu, I, som ere Hellige, I, som have adlydt Evangeliet, gjengivet ved Engelen, kom ud fra hende, thi Herren vil snart straffe Babylon. Hvorledes vil han straffe den? Ved at nedstyrte og tilintetgjøre den. Efterat have omtalt Overbringelsen af Evangeliet ved en Engel, siger det næste Vers: „Derpaa fulgte en anden Engel.“ Hvorledes, skulle der komme to Engle? Ja, og mærker I den andens Budskab: „Der fulgte en anden Engel, sigende: Den er falben, Babylon, den store Stad, fordi den haver givet alle Hedninger at drikke af sit Hørets giftige Vin.“

Beskrivelser af Babylons Fald findes paa mange forskjellige Steder i Johannes Åbenbaring. Skrækelige og mest forfærdelige Straffedomme ville komme over Mysteriet, Babylon den Store. Den vil blive straffet med Plager af mange Slags, forfærdelige Byrder ville falde paa dens Beboere, saa at de endog skulle bespotte Gud, men de ville ikke omvende sig fra deres Synder. De ville blive straffede med, at Rilderne og Floderne forvandles til Blod, og det store Havs Vand vilde blive som en død Mands Blod, og ethvert levende Dyr, som findes deri, vil dø; og en af de sidste Plager

og Straffedomme, som vil ramme den, er en ødelæggende Ild, og den vil synke som en Nølesten, dens Navn vil vorde udsløttet under Himlene tilligemed alle dem, som ere forbundne med den.

Førend alle disse stræffelige Straffedomme udgaa over Nationerne paa Jorden, vil Gud frelse alle dem, som modtage det evige Evangelium og samles til et Sted, hvor de kunne tjene ham og adlyde hans Befalinger. Han vil ikke blot give dem en Ide ved Læringen af Skrifterne om, at han ønsker, at de skulle indsamles, men Johannes siger, at der vil høres en Røst fra Himlen, sigende: „Gaar ud fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager.“

Der vil altsaa i de sidste Dage være en Indsamling af Guds Folk? Ja. Undre I Eder over at se dette Folk komme ud fra de forskjellige Nationer, forladende deres fædrene Hjem, deres Forfædres Grave, deres Slægtninge og Venner og samle sig til disse Bjergdale? Se I det? Shufommer, o I, Jordens Indbyggere, som se disse Ting, at I skue Profetiernes Opfyldelse, Profetien udtalt af Apostelen Paulus i det første Kapitel i hans Brev til Efezerne. Paulus saa Indsamlingen; han saa, at der vilde komme en ny Husholdning, en Husholdning, der vilde komme efter hans Tid. Lad mig gjentage Pauli Ord: „At i Tiberens Fylkes Husholdning skalde Alt samles under et Hoved, Kristo Jesu, baade det som er i Himlene og paa Jorden.“ I se, at Alle i Kristo skulle blive samlede til Et. Hvem indbefatter dette? Vilde Indbyggerne i Himlene blive forenede til Et med Indbyggerne paa Jorden? Ja. Tiberens Fylkes Husholdning vil fremsøre en af de mægtigste Begivenheder, der nogensinde har fundet Sted paa vor Jord — Foreningen af alle Ting i Kristo, baade i Himlene og paa

Jorden. Ere de Hellige i Kristo? Saa mange af Eder, som ere døbte til Kristo, have paataget sig Kristo, sølgelig, dersom I ere i Kristo, dersom I leve i Tiberens Fylkes store Husholdning, ville I ogsaa blive udtrævede til at tage Del i denne store Indsamling af dem, som bo paa Jorden. Men hvad om alle Ting i Kristo i Himlene, ville de ogsaa komme? Det er, hvad jeg har søgt at forklare. Naar Kristus kommer, ville Himlenes Indbyggere komme med ham. Aanderne af de Nøtsærdige af alle Husholdninger, som endnu ikke have erholdt Opstandelse, ville da komme frem, og naar Erkeenglens Basun lyder, ville de Døde i Kristo først opstaa. Da ville hine Aander, som fremkomme i Himlene, tage deres foryngede, udbøelige Legemer i Besiddelse, hvilke ville fremkomme af deres Grave, og de ville være sammen med dem, som ere blevne indsamlede paa Jorden. Da vil Husholdningen være fuldkommen — alle Ting i Kristo, i Himlene og paa Jorden ville da være samlede til Et.

En spørger: „Tror Du virkelig, at vi stakkels Dødelige, strøbelige som vi ere, sulde af Usuldkommenheder formeðst Faldet, ville blive forenede med hine op-højede Vasener, som dvæle i Guds Nærværelse i de evige Verdener? Skulle vi blive samlede med dem?“ Ja. Hvorfor ikke være sammen med dem? Dersom vore Hjerter ere ligesaa rene som deres, dersom vi have modtaget og adlydt Sandheden og ere blevne helligede i den, skulle vi da ikke være frygtløse paa hin Dag? Eller skulle vi sænke vore Hoveder og bave tilbage med Skam og Blusel for ham, som sidder paa Thronen. Dersom vi have modtaget Sandheden, da ville vi skue vor Forløfers Afsyn med den samme Glæde hvormed vi se en god og kjærlig Fader eller Moder her paa Jorden. Der vil ikke være nogen Frygt eller Bæven, men

vi ville søle, at han i Sandhed er vor Forløser, at vi ere hans Søner og Døtre, og at vi, efterat have adlydt hans Bud og Lærdomme, ere beredte til at samles med ham og dvæle i hans Nær-værelse. Hvor lykkelige vare ikke de gamle Apostle, da de saa den opstandne Forløser! Der var ingen Frygt eller Bæven. De vare ved en vis Lejlighed ude at fiske og da de hørte, at Frelseren stod paa Strandbredden og kaldte paa dem, kunde de ikke vente, til Stibet naaede Kysten, men la-
ste sig i Havet for at naa ham saa hurtigt som muligt. Deres Frelser var der, og istedetfor at bæve tilbage for ham, vare de idrige efter at flue ham endnu en Gang. Tro da ikke for et eneste Øjeblik, at Guds Folk, som holde hans Bud og Befalinger, som leve i de sidste Dage, i Tidernes Fyldes store Husholdning, ville bæve tilbage, naar Himlene afløre Guds Søns Afsyn. De ville være beredte til at tage de opstandne Bøfener ved Haanden, og de ville gaa frem og hilse Abraham, Isak og Jakob, thi de ere i Guds Rige. Jesus sagde, at de, uagtet de vare Polygamister, vare i Guds Rige. Vi ville være meget glade paa hin Dag, naar de himmelfke Hærskarer aabenbares for Menneffene, ved at tage dem ved Haanden og sidde hos dem, som Jesus sagde: „Mange skulle komme fra Øst og Vest og sidde tilbords med Abraham, Isak og Jakob i Himmeriges Rige.“ Det vil da være en stor Fryd at være i Selskab med Polygamister, vil det ikke?

Nu eftersom jeg strider frem i Betragtningen af det store Værk, der bereder Frelserens Komme, ønsker jeg at spørge, hvori dette Folks Tro bestaar, og om vi opfylde Herrens Ord, som jeg har citeret, eller ikke? Josef Smith fremførte Mormons Bog — Herren kalder den det evigvarende Evangelium, fordi det er det samme, som Jesus selv prædikede til dette

Kontinents Fortids-Beboere og til Folket, som forud boede paa det asiatiske Fastland. Det fremsortes i disse sidste Dage ved Guds Kraft, ved en Engel, sendt fra Himlen, der aabenbarede det for denne Slægt. Er der blevet udsendt Missionærer? Ja. Hvorfor? Forat bringe denne Mormons Bog, indeholdende det evigvarende Evangelium, til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Og disse Missionærer have, saavidt Tiden har villet tillade det, opfyldt den Mission, der var dem givet.

Vi begyndte først at prædike dette Evangelium i den lille By, hvor denne Kirke blev organiseret med kun sex Medlemmer den 6te April 1830. Nogle saa Missionærer begynde da at lære og undervise i Nabolauget, derpaa i den Egn, saa i den tilstødende, dernæst i de tilstødende Stater, dernæst i de tilstødende Territorier, i Britisk Amerika og sluttelig tværs over det store Verdenshav iblandt de europæiske Nationer. Have disse Missionærer besøgt og prædiket til andre Folk, foruden Befolkningen i de Forenede Stater, Kanada og Europas Fastland? Ja. De have prædiket det samme Evangelium paa Verne i Havet, i Australien, New Zeeland, Selskabs-Verne, Sandwichs-Verne — hvor Tusinder have annammet dette Evangelium og ere blevne døbte. Missionærer have ligeledes bragt dette evigvarende Evangelium til de nordlige Dele af Europa — Danmark, Norge og Sverig; de tydske Stater, Østerrig, Schweiz, Italien, Frankrig, Verne i Middelhavet, til Hindostan, og kortsagt overalt, hvor der har været tilstrækkelig Frihed til at forkynde Evangeliet, der har været Missionærer kaldte af Gud til at forkynde Livets og Frelsens Budskab til Folket.

Hvorfomhelst vi have prædiket dette Evangelium, have vi efter den Almæg-

tiges Befaling kundgjort hans Vilje for Nationerne, sigende: „Gaar ud, I mit Folk, fra de Nationer, blandt hvem I bo.“ „Hvorhen skulle vi gaa?“ „Gaa til det Sted, som jeg har udpeget ved Aabenbaring, ved mine Tjeneres Koft, ved min egen Koft — til Bjergene i den nye Verden, hvor mit Rige skal blive oprettet som en Sten, afhuggen af et Bjerg, men ikke ved Menneskehaand. Daniel forudsagde, at i de sidste Dage skulde Himlens Gud oprette sit Rige paa Jorden, og at det i dets Begyndelse vilde være lig en lille Sten, afhuggen af Bjergene, hvilket ikke skete ved Hænder, men at det gradvis vilde tiltage i Magt iblandt Folkene, og Grunden, hvorfor I ere blevne indsamlede til disse Bjerge fra de forskjellige Nationer, iblandt hvem I adlode Evangeliet, er, forat være Medhjælpere til at oprette og opbygge det Rige, der omtales af Daniel. Det er neppe en Uge siden, at en syv eller otte Hundrede fra de nordlige Dele af Europa ankom til denne Stad. Nogle saa Dage efter se vi os omkring og kunne ikke bemærke nogen Forøgelse. Hvor ere de? Venner have taget dem ved Haanden og indbudt dem til deres Hjem. Kommer der Flere? Ja; talrige Flokke vilde komme. Vi have sendt mellem et og to hundrede store Skibe over det atlantiske Ocean saa fuldt ladede, som Loven vilde tilstede, med Sidste-Dages Hellige, samlende sig til et Sted i Opfyldelse af de gamle Profeters Forudsigelser.

En spørger: „Hvor længe vil dette

vedblive?“ Indtil Folket er tilstrækkeligt advaret. For nærværende er der flere Nationer, som ikke indenfor deres Grændser ville tillade Fortyndelsen af nogen anden Religion end den ved Lov foreskrebne. Naar Gud vil omstyrte Throner, hvilket han snart vil gjøre; naar han vil kuldkaste Kongeriger og Kæjserdømmer, hvilken Tid er nær forhaanden, da vil der blive oprettet Regjeringer mere gunstige for Religionsfrihed, og da vil denne Kirkes Missionærer besøge hine Nationer. Vi finde allerede nu større Religionsfrihed i de nordlige Dele af Europa, hvor forhen Fængsel var Straffen for at forkynde nogen anden Religion end den lovbestaaende. Østerrig, denne store romerkatholiske Magt, der indeholder en og tredive Millioner Katholiker, tager mere og mere til i Religionsfrihed og Tolerance. Spanien, der i Aarhundreder har forfulgt Alt, undtagen den herskende Religion, hvor tallose Martyrer ere blevne underkastede Torturens Rædsler eller dræbte paa Baalet af den „Hellige Inkvifition“, er ved at oprette en Konstitution, der sikrer en betydelig Religionsfrihed. Og saaledes kunne vi tydelig paapege, hvad Herren udfører iblandt disse despotiske Magter, omstiftende nedarvede Stikke og Institutioner, paa det at hans Tjenere kunne gaa efter hans Befalinger og forkynde det store og sidste Evangelie-Budskab til Jordens Indbyggere og forberede dem paa Guds Søns Komme.

(Forts.)

Ved Misgjørelse og Sandhed forsones Misgjerning, og ved Herrens Frygt viger man fra det Onde.

Hvo som igjengiver Ondt for Godt, fra hans Hus skal Ondt ikke vige.

Hvo som begynder Trætte, er lig den, der aabner for Vand; forlad derfor Trætten, førend Du blandes ind i den.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Johannes Aabenbaring.

Idet vi forfølge Themaet om bogstavelig Opfyldelse af Profetier, anbefale vi til vore Læsere en Gjennemlæsning af Johannes Aabenbaring 12te og 15de Kapitel. 12te Kapitel beskriver en Kvindes Tilskyndelse „beklædt med Solen og Maanen under hendes Fødder og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner.“ Bibel-Udlæggere stemme i Almindelighed overens i, at Kvinden er et Symbol paa den sande kristne Kirke; en Slutning, der staar i Samklang med Sammenhængen og Hyppigheden af andre Skriftsteder, hvori Kirken lignes ved en Kvinde, som f. Ex.: „Lad os glæde og fryde os, og give ham Eren, thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud haver beredt sig.“ (19de Kap. 7.) Atter: „Kom, jeg vil vise Dig Bruden, Lammets Hustru.“ (21de Kap. 9.)

Denne Kvinde, læse vi, fødte et Drengbarn, som skulde regjere alle Folkeslag med et Jernspir, men formeddelt Dragens eller Satans Forfølgelser, der søgte at tilintetgjøre Drengbarnet, blev hun nødsaget til at fly til Ørken, „hvor hun har et Sted beredt af Gud, at de der skulle ernære hende i tohundrede og tredsindstyve Dage“, eller „en Tid og Tider og Del af en Tid“, eller med andre Ord tolvhundrede og tredsindstyve Dage, og hendes Barn blev optaget til Gud og til hans Throne.

Det er almindeligt antaget, idetmindste af protestantiske Fortolkere, at dette har Hentydning til Kristendommens Indførelse ved Kristus og hans Apostle, samt de grusomme Forfølgelser imod de Hellige, der paafulgte fra Romernes Side, der dengang vare det herskende Folk paa Jorden. Lad os betragte en af Følgerne af denne Slutning i Skrifternes Lys og Forstand. Kristi og hans Apostles og mange tusinde af deres Efterfølgeres Martyrdom var upaatvivleligt Grunden til, at Drengbarnet blev optaget til Gud og til hans Throne. Og enten dette Drengbarn er et Symbol paa Kristus personlig eller paa det hellige Præstedsømmes Magt og Myndighed, saa er det afgjort, at det maa have været Satans Hensigt og Maal at tilintetgjøre denne Magt, saa at der ikke fandtes Noget, der var i Besiddelse af Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordninger, og enhver Ting ringere end dette vilde have tilintetgjort hans Hensigter. Men vi læse, at „det blev givet at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme, Tunge-maal og Folk.“ (Aab. 13, 7.) Vi læse atter, at denne Magt blev det givet i to og syretyske Maaneer (Ste Vers), hvilket er 1260 profetiske Dage eller 1260 Aar. Dette er i nøje Overensstemmelse med Daniels Syn, hvori han saa, at det lille Horn, som groede frem af det romerske Rige, „førte Krig imod de Hellige og overvandt dem, indtil den Gamle af Dage kom og Dommen blev givet til den Højestes Hellige, og Tiden kom, at de Hellige besadde Riget.“ (Dan. 7, 21, 22.) I det 25de Vers siges der: „Og han skal tale Ord mod den Højestes og ødelægge de Hel-

lige af de høje Himle, og tage sig for at omkøbe Liden og Løb, og de skulle gives i hans Haand indtil en Tid og Liden og Del af en Tid", eller 1260 Aar. Daniels og Johannes Ord stemme derfor nøjagtig overens; Satan, der virkede gennem det lille Horn i Daniels Syn eller Dyret i Johannes Åbenbaring, overvandt de Hellige, saa at det hellige Præstedemme blev borttaget fra Jorden, Kirkens oprindelige Organisation blev forvansket, og Kvinden flygtede til Ørken, eller med andre Ord, blottet for de Gaver og Betsignelser, der vare særegne for Kristi Kirke, hun henfaldt i Mørke og Forvirring, fremstillet ved Ørken, og Kirken ophørte at eksistere paa Jorden. Denne Periode af Mørke skulde vedvare i 1260 Aar fra den Tid Kvinden flygtede, og det er derfor aabenbart ubibelsk at sige, at Kristi Kirke har været paa Jorden i dette lange Tidrum. Den mest liberale Slutning, Sproget i vor Text vil tillade os, er, at efterdem der upaatvilelig har været mange oprigtige Personer i dette Samsund, saa har Herren styrket og opholdt dem, men det har, billedlig talt, været i Ørken og ikke i Kristi Kirke. I Forbigaaende, dette er en meget mere liberal Erkjendelse end den engelske Kirkes Erklæring i dens Prædiken om Afgudsdyrkelsens Farer, at, „Læg og Klerk, Lærd og Uærd, Mand og Kvinde, og Børn af enhver Alder, Sekt eller Parti, i hele Kristenheden, have alle tilsammen været nedsænkede i det vederstyggeligste Afgudereri, og det i et Tidrum af otte hundrede Aar eller mere.“ Dette er ubestrideligt en Anerkjendelse af den engelske Kirke af den kristne Kirkes almindelige Frasald. Ligeledes fortæller Daniel os, at i de sidste Dage vilde Himlens Gud oprette et Rige, symbolisk fremstillet ved en lille Sten afhugget af Bjerget, hvilket aldrig skulde tilintetgjøres etc., tydeligt ubvisende, at Guds Rige, Kristi Kirke, ikke vilde eksistere paa Jorden i den Periode, ellers vilde der ikke kunne være Tale om at oprette det. Det fremgaar tydeligt af Skrifterne, at Gud vilde oprette sit Rige ved Udløbet af de 1260 Aar, i hvilke Kvinden skulde dvæle i Ørken, og en Folge af den ligestremme bogstavelige Udlæggelse af vor Text i Forening med andre Skriftsteder er, at Gud ikke kan have haft nogen Kirke paa Jorden under denne lange Mørkheds Tid.

Nogle af de Lærde fastsætte dets Begyndelse til den Tid, da det pavelige Hierarki fortrængte den oprindelige Kristendom.

Det er ikke let at bestemme nøjagtig, naar de 1260 Aar tog deres Begyndelse. Nogle paastaar, at de toge deres Begyndelse ved den Tid, da Kejser Justinian udstedte Edikter for at forfremme Pave Vigilius og sørgede hans Magt, hvilket sandt Sted omtrent i Midten af det sjette Aarhundrede; Andre, at det skete i den sidste Del af det sjette Aarhundrede eller Begyndelsen af det syvende. Det er i alle Tilfælde tilstrækkelig klart, at den sande Kristi Kirke havde til at forblive i Ørken indtil, idetmindste, det nittende Aarhundrede. Biskop Newton bemærker: „Der har herstet en stor og betydningsfuld Bidsærelse iblandt de Lærde, idet de antage, at de her omtalte 1260 Aar toge deres Begyndelse ved det nævnte tyranniske Herredømmes (det pavelige Hierarki) Opkomst; uagtet Daniels Ord tydelig udtrykke det Modsatte, at ikke fra Dyrets Opkomst, men efter at det havde ført Krig imod de Hellige, og de vare blevne givne i dets Haand, skulde der være „en Tid og Liden og en halv Tid.“ (8de Kap. 24, 25.) Og den forfulgte Kvinde skulde, efterat hun suldstændigt var flygtet, forblive „i Ørken et tusind to hundrede og tredstidstyve Dage.“ Åb. 12, 6. Hvorfor altsaa de „to og fyrretyve Maaneder“ (det samme Tidrum), i hvilken Tid „det blev givet Dyret Magt til at virke,“ — Åbenb. 13, 5., øjensynligen ikke bør

regnes fra dets Opkomst, eller fra den Tid, da „de ti Konger annammede Magt med det“; men fra den Tid det „overbandt de Hellige, og det blev tilbedet af Alle, som boede paa Jorden.“ (13de Kap. 7, 8.)

Korrespondance.

Danmark.

Aalborg, den 13de Septbr. 1876.

Præsident D. N. Liljengvist.

Kjære Broder.

Jeg føler ligesom tilskyndet til at bryde Tausgheden og lade høre fra mig og min Virkefreds. Det interesserer mig altid at høre fra Brodrene i de forskjellige Dele af Missionen, og maasse jeg er skyldig at gjøre Gjengjæld.

Den 1ste April 1875 forlod jeg, i Lydighed til Herrens Besuldmægtigede, mit Hjem, min Hustru og mine 6 Børn (i Washington i det sydlige Utah) med muntre Trin for atter at tage Del i Evangeliets Forkyndelse i mit Fædreland. Min Virkefreds blev mig anvist som omrejsende Vidste i Aalborg Konference, efterat jeg havde afslagt Besøg hos Slægtninge og Venner i min Fødeegn ved Horsens. Jeg ankom hertil omtrent midt i Juni Maaned, medens Vidste P. D. Hansen præsiderede over Konferencen. Ved den paafølgende September Emigration afstøstes han af Vidste M. Christensen, med hvem jeg i et Aar har arbejdet Haand i Haand efter bedste Evne for Sjælens Frelse. Jeg har vundet Venner paa Højre og Venstre og været Medskab til ved Daab at indlemme mellem 40 og 50 Sjæle i Kristi Kirke. Manges Huse have staaet aabne for vort Vidnesbyrd og Forsamlinger, jeg tænker i Hundredevis, ere blevne afholdte iblandt Fremmede, og have paa enkelte Steder været saa talrigt

besøgte, at Husene ikke kunde afgive Rum nok, saa at vi vare nødsagede til paa Ydersiden at tale til Folket i det Frie. Sidste Efteraar lagde en 8 a 10 unge Brodre deres timelige Arbejde tilside, klædte sig i deres egne Klæder og virkede som trofaste Missionærer gennem Vinteren.

Vi have glædet os mange Gange ved at se Helbredelsens Kraft tilkjendegivet paa de Syge ved at efterkomme Jesu Lærdom, at salbe de Syge med Olie i Herrens Navn, og ved Troens Bon ere de blevne oprejste og have opstaaet raske. Jeg maa meddele Dem et Tilfælde, som ved Herrens Raade skete fornylig, for en 8 Dages Tid siden. Jeg i Forening med Br. R. F. Brown, vor nuværende Konference-Præsident, gik til Nørre-Tranders, 1/2 Mil fra Aalborg, for at besøge Hel- lige og Fremmede. En gammel Søster dersteds, som havde maattet gaa ved Krykke i et Tidrum af 3 Aar, begjærede at blive salvet; dette skete, og ved Andens Trist bød Br. Brown hende at forlade Krykkerne i samme Stund, og fuld af Tro paa Jesu Navn gjorde hun det og gaar usforhindret omkring til Manges Beundring. Jeg føler mange Gange be- ængstet og tænker: gid vi, som Herrens Tjenere vare nidjære nok for vor Guds Sag og vilde afryste vore nedarvede Svag- heder og Vanter, tilfulde begynde et nyt Liv i et Vars Ustyldighed og alene drikke af den usorfalskede Mælk, da vilde vi

tunne udrette vor Guds Vrinde iblandt vore Medmennesker og nyde tifold Glæde.

Kjære Broder, jeg føler lykkelig og trættes ikke; jeg betragter Sjælenes Frelse med (en Del af) Kristi Kjærlighed, som det Dyrebareste jeg kan arbejde for; jeg ved ikke, om en anden Dag skænkes mig lig denne til at raabe Frelse til Folket i mit Fødeland. Fra min Familie har jeg havt Meddelelser af Sorg mere end af Glæde. Jeg anede ikke, da jeg tog mine Smaa ved Haanden og bød dem Farvel, at det var sidste Gang i dette Liv; tre af dem ere i dette Mellemrum nedlagte i den tause Grav, og min Hustru har tillige gennemgaaet Sygdom og Sorg, men jeg trøster mig selv og min Familie med hans Ord, som aldrig feiler: „Ingen forlader Fader og Moder, Hustru og Børn osv. for hans Navn og Evangeliiets Skyld, der jo skal faa mangefold igjen og hiøset det evige Liv.“

Værløet stunder sig stadig fremad, og oprigtige Sjæle slutte sig til Kristi Banner. Udsigterne ere for Nærværende temmelig gode; her er endel unge Mænd, som ere villige til at forlade Alt og be-

gynde det aandelige Arbejde efter Konferencen. Nogle Apostater, under Navn af Josefiter, som gjorde lidt Røre her sidste Vinter, have kun tjent til de Helliges Bestyrkelse, thi deres Nøgenhed, Fordrejelser af Skrifterne og falske Fremstillinger ere for længe siden komne for Lyset, og de faa, som forlode os, sukke idag dybt over deres Fejltrin. Br. Brown er i denne Tid omkring i Hjørringegnen forat stifte Bekendtskab og hjælpe Forstanderne med Forsamlingerne.

Jeg har i den sidste Tid besøgt Hænderred, Thyland, Mors og Himmelland. Paa Mors sandt jeg Folket mest modtageligt; paa Himmelland døbte jeg 3, og her ved Aalborg er der bleven tillagt ved Daab 9 eller 10 i de sidste Par Uger. Jeg gaar idag herfra til Vendsyssel. De Hellige her medsende deres Hilsen med Haabet om at se Dem her til næste Konferenc; Br. Dorius ventes ogsaa med Længsel. Jeg slutter med Hilsen til Dem og Brodrene paa Kontoret.

Verboigst

H. P. Iversen.

England.

Duobord paa Cameo, den 10de September 1876.

Præsident D. N. Liljengvist.

Kjære Broder.

Da vi nu i nogle Timer have set Land, skal jeg ikke undlade at give Dem en lille Skitse af vor Rejse. Som bekendt forlode vi Kjøbenhavn den 8de ds. Kl. 7 Form. i et efter Aarstiden dejligt Vejr, vare ved Helsingør Kl. 9, gennemsejlede Kattegat og vare ved Skagerak Kl. 9 Aften, hvorefter Alle raste og veltil-

fredse gik til Hvile; men vaagnede ikke Alle i den samme Stemning, thi den næste Dag medbragte en temmelig stærk Storm, og man saa rundt om sig blege Ansigter, dog ingeniunde af Sorg eller Bekymring for, hvad de havde forladt, men tvertimod en varig Længsel efter det Sted, som Herren, vor Gud, har bestemt til Samlingssted for hans Børn i de sidste Dage. Mange forbleve i deres Køjer (om man kan kalde det saa) indtil hen paa Eftermiddagen og Andre indtil den næste Dag, medens Nogle klogelig toge

Ophold paa Dækket, hvor de endog forbleve den paafølgende Nat. Søndagen den 10de kom med en kjørende Blæst, de Fleste befandt sig temmelig godt paa Legemet og sandt sig i Rejselivets Besværligheder. De vare meget omhyggelige for hverandres Pleje og lagde en Enighed for Dagen, som jeg tor bevidne ikke vil findes hos et lignende Kompagni Emigranter, der ikke have nydt af den Aand, som Herren saa rigelig udgyder over hans Børn i denne Tid. Om Søndag Eftermiddag øjnedes vi England, og Kl. 8 ankom vi efter 61 Timers Sejlads, til Hull, hvor vi kastede Anker og overnatte.

Liverpool, den 12te September.

Vi afgik fra Hull med Jernbanen den 11te Kl. 10^{1/2} Form., og efter en behagelig Kjørsel gjennem det prægtige

Følge seneste Efterretninger fra Liverpool er vort Emigrant-Kompagni ankommet til New York den 23de September efter neppe 10 Dages Rejse. Alt vel.

England ankom vi til Liverpool, hvor Tojet efter nogle Omstændigheder transporteredes til Havnen, hvorfra det tilligemed Emigranterne af et mindre Dampskib befordredes ud til det store, mægtige Skib „Wyoming“, hvor Alt blev indstibet, og henimod Kl. 10 vare Sødskendene færdige til at gaa til Hvile. Den paafølgende Morgen gik Br. Petersen og jeg i Følge med 2 andre Brødre op paa Kontoret og fik Alt ordnet. — Jeg beder Dem modtage min ydmyge Tak for alt det Gode, De har bevisst mig. Jeg beder vor himmelske Fader velsigne Dem derfor, som og for alt det Gode, De nu udfører, og jeg ved, at han vil. Brødrene og de Hellige hilse paa det kjerligste, og til Gjengæld bedes De hilse Alle paa Kontoret fra mig, og modtag selv en venlig Hilsen fra Deres ringe Broder i Fredens Pagt,

A. A. Bjørn.

Indianerne.

Indianernes dybe Religiositet illustreres af et Svar, som den berømte Hovding kaldet „Red Jacket“ (Rød Troje) gav paa et Spørgsmaal, der stillede til ham af den asdode Marineminister Mr. J. C. Spencer. „Red Jacket“ foresloges som Bidne i en betydningsfuld Sag vedrørende en Anklage for Mord. Men det tilhviestedes Ministeren, at „Red Jacket“ var en Hedning, og selgelig en Bantro, som ikke troede paa en Guds Væsen og Regjering. Den ærverdige Marineminister spurgte ham: „Troer Du paa Tilværelsen af en Gud?“ „Red Jacket“ svarede øjeblikkelig, idet han tilfaste Spørgeren et

indigneret Blik: „Mere inderligt end Den, der kunde give mig et saadant Spørgsmaal.“ Indianerens dybe Filosofi, der gik ud fra, at alle Mennesker naatte tro paa Tilværelsen af en Gud, vandt en herlig Triumf over Ministerens Uvidenhed.

Medens „Sortkapperne“ eller Missionærerne stræbte at indplante deres Lærdomme hos Seneca Nationen, var „Red Jacket“ ligesaa bestemt paa at modsætte sig deres Fremgang, som han var tapper i Krigenes blodige Scener. Hans Tale til Guvernør Clinton kan tydeliggjøres af et eller to korte Udtog.

„Broder, lyt til hvad vi sige. Disse

Mænd gjøre os intet Godt. De narre Enhver. De fornægte den Store Aand, hvilken vi, og vore Fædre før os, have betragtet som vor Staber. De forstyre os i vor Gudskyldelse. De lære vore Børn, at de ikke skulle tro som vore Fædre og Mødre, og fortælle os mange Ting, som vi hverken kunne forstaa eller tro. De sige os, at vi skulle være ligesom hvide Mænd, — men de ere dovne og ville ikke arbejde, ej heller lære de vore unge Mænd at gjøre dette. Vore Kvinders Sæder ere slettere, end før disse Mænd kom til os, og vore unge Mænd drille mere Brændevin. Vi ere villige til at lade os lære at læse og skrive og arbejde, men ikke af Folk, som have gjort os saa megen Fortræd.

Med en anden Lejlighed gav han følgende sarkastiske Svar paa Spørgsmaalet om, hvorfor han modsatte sig Missionærerne: „Fordi de gjøre os intet Godt. Dersom de ikke ere til Nytte for de hvide Folk, hvorfor da sende dem til Indianerne? Dersom de ere nyttige for de Hvide og gjøre dem Godt, hvorfor beholde de dem da ikke hjemme? De Hvide ere visselig slette nok til at behøve at arbejdes paa af Enhver, som kan gjøre dem bedre. Disse Mænd vide, at vi ikke forstaa deres Religion. Vi kunne ikke læse deres Bog — de fortælle os forskellige Historier om, hvad den indeholder, og vi tro, at de lade Bogen tale, efterksom det behager dem selv. Dersom vi ingen Penge, ingen Jord og intet Land havde, som vi kunde narres for, vilde disse Sortklapper ikke bryde dem saa meget om vort Velsærd hidsket. Den Store Aand vil ikke straffe os for, hvad vi ikke kjende. Han vil øve Respektfuldhed imod sine røde Børn. Disse Sortklapper tale til den Store Aand og bede om Lyk, saa at vi maa se som de se, uagtet de selv ere blinde og trættes om det Lyk, som skal lede dem. Disse

Ting forstaa vi ikke, og det Lyk, de give os, gjør den simple og ligefremme Sti, vore Forsædre have vandret paa, mørk og uhyggelig. Sortklapperne sige os, at vi skulle arbejde og rejse Sæd, uagtet de selv intet bestille, og vilde sulke ihjel, dersom der ikke var Nogen til at føde dem. Alt, hvad de bestille, er at bede til den Store Aand; men det vil ikke bringe Kornet eller Kartoffelen til at gro; dersom det vil, hvorfor tigge de da af os og de Hvide. Den røde Mand kjendte ikke til Besvær og Møje, før det kom fra de hvide Mænd, saasnart de vare komne over Vandene, berøvede de os vort Land, og til Gjengjæld have de steds været rede til at lære os at lides om deres Religion. „Red Sædet“ bliver aldrig saadanne Mænds Ven.

Den ædeltværende Aand, som er tilstede hos mange Stammer, der haanende kaldes Hedninge, kan læres af hans Tale ved en anden Lejlighed: „Hvad angaar Religion, da burde vi Alle have dette. Vi skulle tilbede og ære vor Staber for hans store, os bevisste, Gunst, at stille os over alle hans Gjeringer. Om vi end ikke kunne dyrke vor Gud med den samme flydende Tale og i et saa glimrende Sprog, som I gjøre det, saa have vi dog vor egen Maade at tilbede paa, og dette gjøre vi med et oprigtigt Hjerter — kunne I da sige, at vore Bønner og Taksigelser, fremkommende fra taknemmelige Hjerter og oprigtige Sind, om de end tilkjendegives ved Tale, Dands og Fester, ere mindre antagelige for Himlens og Jordens store Gud end Eders, yttret paa Eders egen Maade.

Hvo er det, som bringer denne Flod til at udspringe paa de høje Bjerge og udtømme sig i Oceanets Dyb? Hvo er det, som bringer Vinden til at storme om Vinteren og atter dæmper den om Sommeren? Hvo er det, som lader opvoxe de store Skove, og efter sit Behag omstyrter

dem ved Stormens Magt og Lynildens hurtige Straale. Det samme Væsen, som gav Eder et Land hinsides Vandene, gav dette til os, og med denne Ret ville

vi forsvare det," raabte Krigeren, idet han slyngede sin Tomahawk mod Jorden og udsledte sin Stammes Krigsraab.

Et interessant Møde.

Da Udsendingene fra Navajoe Indianerne Lorbagen den 26de August vare paa deres Vej sydpaa, mødtes de af Udsendingene fra „the Utes“ fra Tihistle Valley, blandt hvilke var Jim, en af de levende Mænd i sidstnævnte Stamme og en Broder til Høvdingen Joe. Disse Indianere havde en meget interessant Sammenkomst. Da de tidligere have været dødelige Fjender, var Stemningen iblandt dem først noget kold, men denne Følelse forandrede sig dog snart, da Jim gennem Tolkten gjorde venlige Tilnærmelser. Han underrettede Navajoerne om, at han selv og hans Folk ønskede at staa i god Forstaaelse med dem, og dette var ligeledes Tilfældet med hans Broder Joe, som var en større Mand i Stammen end han. Han fortalte dem, at Indianerne jo Alle vare udsprungne fra den samme Fader og burde ikke kæmpe mod hinanden, men skulde være Brødre. Han bar ogsaa Vid-

nesbyrd om Sandheden af Evangeliet, saaledes som „Mormonerne“ lærte det, og sagde, at Præsident Young havde lært dem, at de skulde gjøre ret, og ikke stjæle eller slaas, men arbejde og søge at skaffe sig Opholdet, da vilde de blive velsignede og blive lykkelige, og forsaavidt som han og hans Folk havde efterkommet dette Raad, havde det vist sig at være sandt. Han indbød Navajoerne til at komme og besøge hans Folk, om de vilde være velgidsinde, og da skulde de være velkomne. Han tilføjede, at idet „Mormonerne“ havde nedsat sig nærved Navajoernes Land i Syden, var det ikke med onde Hensigter imod dem, thi „Mormonerne“ vare deres Venner.

Resultatet af denne Sammenkomst mellem de to Udsendinge var, at de tiltes med de venstabeligste Følelser, og med den gjensidige Forstaaelse, at de ikke længere vilde være Fjender, men Venner.

Poesi.

Mel.: Lille Fugl, nu er Du fløjet.

Nu vor Sommer er forsvunden,
Træet sælger mat sit Blad,
Blomsters Tid er nu udrunden,
Oj dem stænktes Solens Bad.

Vinden suser, Træet knager.
Strækker nogen Grenen ud;
Alnaturen Sukke drager
Over Vintrens Storm og Slud.

Os den lille Sangsugl fryded'
 Med sin muntre Stemmes Klang,
 Skovens skjonne Lovsal prydet
 Blev ved Fuglens Trillesang;
 Mangen god og hellig Tanke
 Gjennemkrydsed' da vort Sind,
 Bragte Hjertet til at banke,
 Bragte barnlig Fred derind.

Men vi hør' ej mer dens Stemme,
 Thi den flyver bort i Hast,
 Nu forladt er Nedens Gjemme,
 Ej den længer holder Raft,
 Fler bort paa lette Vinger,
 Bort fra Nordens kolde Strand,
 Ej sin Hu den mer' betvinger,
 Haster bort til Længsels Land.

Naar i Norden det er stille,
 Mørkt, og Alt er Is og Sne,
 Hissed Solens Straaler spille,
 Himlen der mod Jord mon le;
 Naar vi tie, der de synger,
 Samle sig paa skjonne Strand,
 Dandsse glad' i muntre Klynger
 I det skjonne Solskins Land.

Lad os og fra Norden drage,
 Førend det forsilde er;
 Lad os ikke staa tilbage,
 Lad os følge Fugles Hær.
 Lad os lytte, de forkynde
 Jo, at Somren er forbi,
 Hvis vi ikke ret os skynde,
 Glæde, Fryd forspilde vi.

Bort til Bestens skjonne Dale,
 Bort til Herrens Hellighed,
 Hvor vi hør' Profeter tale,
 Der er himmelsk Fryd og Fred,
 Naadens Sol os vil tilsmile,
 Nedens Vintren raser her;
 Lad os hurtigt did da ile,
 Følg os Hver, som Gud har kjær.

Thi som Somrens korte Dage
 Er jo og vort Liv paa Jord,
 Om det end er nok saa fage,
 Om i Rigdom end vi boer.
 Derfor lad os did da ile,
 Hvor vi os berede kan
 Til at gaa til Fredens Hvile,
 Til et skönt og bedre Land.

B. Røhde.

Undervisning og Uddannelse i Utah.

Det er ikke vort Ønske at overburde Utahs Stilling og Forhold med Hensyn til Fremstribt i Industri og Undervisning, men Kjendsgjerninger ere altid Opmærksomhed værd, og da vort Territorium og dets Befolkning bliver saa stammeligt bagvadt og falskeligen fremstillet i en Del af den offentlige Presse, finde vi det passende at publicere nogle Oplysninger og Tal desangaaende. Lidt efter lidt kommer Sandheden frem, og paa Steder, hvor den vil blive vurderet. Den Deputerede Cutler af New Jersey fremsillede,

under en Tale afholdt den 29de Juli d. A., over et Lovforslag om Salget af offentlig Grund til Skolers Underhold, en Tabel, sammenbraget efter Skole-Direktionens Rapport over Born i Skole-Alderen, Antal af Lærere, samt total Fortegnelse over enhver Stats og Territoriums Indtægter og Skole-Fond i 1874. Det fremgaar heraf, at Utah da havde 35,696 Skoleborn, 358 Lærere, med en total aarlig Indtægt af 130,799 Dollars og et permanent Skolefond af 15,000 Dollars, staaende forrest iblandt Territorierne, Ne-

vada og Columbia-Distriktet og kun næst-
 efter Colorado, Nevada og Columbia-
 Distriktet i dets totale aarlige Indkomster.
 Gjennemsnits-Tallet af Lærere i Forhold
 til Børnens Antal var større i Utah end
 i Flertallet af Territorierne og stod i god
 Overensstemmelse med flere af Staterne.
 At Territoriet stedse er i rask Fremstribt,
 fremgaar af den Kjendsgjerning, at den
 lovgivende Forsamling iaar bestemte 50,000
 Dollars til offentlige Skoler, medens Med-

lemmerne af Forsamlingen tjente Terri-
 toriet uden at erholde nogen Betaling for
 deres Tjeneste. Desuagtet erholde Ter-
 ritoriet ikke en Dollar til Skolevæsen af
 Undervisningsministeriet, uagtet det kunde
 langt mere trænge til saadan Understøt-
 telse end Staterne, der erholde store Ga-
 ver af offentligt Land til Hjælp for og
 Opholdelsen af Skolevæsen og almindelig
 Dplysning.

I Frankrig fandt der i forrige Aar 280,000 Ugtefaber Sted og 7000 Sepa-
 rationer. I Amerika er Antallet af Separationer langt større, men det er jo ogsaa
 Frihedens Land⁴. Hvad er Frihed god for, naar den ikke bruges?

Kjættelser.

Bed en Fejltagelse er i forrige Numer paa Side 376, 22de Linie fra oven,
 kommet til at staa: alle mulige nyttige Videnskaber og Industrier, som findes nogen-
 steds paa Jorden etc.; læs: mange, nyttige Videnskaber og Industrier, som findes
 andensteds paa Jorden etc.

Side 377, 5te Linie fra oven: 12,500 ere emigrerede etc.; læs: 12,500 (Børn
 ikke iberegne) ere emigrerede etc.

Adresse.

S. Nilsson,

Korsjømærken Nr. 2.

Malmö.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Eldste Orson Pratt	1.	Poesi	14.
Redaktionens Bemærkninger	8.	Undervisning og Uddannelse i Utah	15.
Korrespondance	10.	Kjættelse	16.
Indianerne	12.	Adresse	16.
Et interessant Møde	14.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af D. N. Liljenqvist,
 Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.